

се връщашъ назадъ?! . . . Знаешъ ли, какъ тя, горката, ви е изгледала? Останахте всички малки безъ баща. Тя на гърбъ е дърва носила да ви огръбе и опере, по чужди капии е седѣла, залъка си отъ уста е отдѣляла — само и само да ви отгледа. Помня, често пѣти, като се връщаше отъ работа, крѣпѣше саханя съ манджа, вамъ да го сложи. Оставяше ви, малки, по махалата съ комата хлѣбъ сутринъ рано и, кога вечеръ късно се връщаше отъ работа, ви намираще изгубени и иззаспали въ трѣвитѣ и бурянитѣ и едно по едно ви прибираще въжщи, като котка — котетата. Ехъ, имала касметъ, чу ѝ Господъ молбата, най-сетнѣ: ти отхвъркна и се настани на работа. Сега и тя да си почине, сиромашинката, и да ви се радва! Само да ѝ продължи Господъ днитѣ, та и тя да види, че не напраздно е полагала толкова трудъ и че, най-сетнѣ, Господъ помага на честния и правия човѣкъ. И сега още пести, ама какъ? — сама тя знае, и сега по 10—15 дена носи кирлива риза, само да не даде 10 пари за сапунъ. Пращай ѝ, синко, да те благослави, защото майчина благословия помага и на тоя, и на оня свѣтъ! Господъ отъ невидѣно стократно ще ти го върне. Тѣй и въ светото вангѣле пише . . . Кога си трѣгна, дай нѣщичко да ѝ нося! . . .

Гузниятъ Стоянчо седѣше като на трѣни: не знаеше, какво да говори и какъ да се откопчи. Още повече се разгнѣви отъ дългитѣ дѣдови Генкови съвѣти, които подозираше, че умишлено му се подхвъргатъ, за да се сѣща . . . Въсползуванъ отъ послѣднитѣ думи на стареца, той заговори съ единъ ораторски апломбъ:

— Да! Да! Непрѣмѣнно, непрѣмѣнно! . . . Кога трѣгнешъ, дѣдо Генко, обади ми се, намини къмъ канцеларията, или — чакай! — азъ самъ ще те намѣря . . . Не . . . тѣй, тѣй: намини къмъ канцеларията! . . . Сбогомъ! да вървя, че имамъ много важна работа въ канцел. . .

— Ами, нали днесъ не работите — празникъ е! го прѣсѣче дѣдо Колю.

Чакъ сега Стоянчо изгледа намусено дѣда Коля, като че го вижда за прѣвъ пѣтъ.

— Ами вий гачели се не знаете? зашита дѣдо Генко очуденъ. Ами че, Стоянчо, тоя е дѣдо ти Колю,

